

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 590/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TRANSECO a.s.**, Radlinského 17, Žilina, zastúpenej Samec & partners, s. r. o., Národná 15, Žilina, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/24/2005, postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/54/2025 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/100/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/24/2005 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/54/2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Nitre **prikazuje** v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/54/2025 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **9 000 eur**, ktoré **je povinný** vyplatiť jej Okresný súd Nitra v sume **6 000 eur** a Krajský súd v Nitre v sume **3 000 eur** do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Nitra a Krajský súd v Nitre **sú povinné** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/24/2005, krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/54/2025 (predtým postupne vedenom pod sp. zn. 7Co/301/2006, sp. zn. 7Co/183/2008, sp. zn. 7Co/844/2014, sp. zn. 7Co/165/2019) a najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/100/2023. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal jej finančné zadosťučinenie (od okresného súdu 6 500 eur, od krajského súdu 7 500 eur a od najvyššieho súdu 1 000 eur) a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 5. januára 2005 domáhala proti žalovanému vydania osobného motorového vozidla a náhrady škody. Okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 15C/24/2005-94 z 30. mája 2006 v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/24/2005-108 z 9. novembra 2006 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 7Co/301/2006-127 z 13. decembra 2007 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, že základ žaloby je daný a ďalej je potrebné posúdiť to, ako sťažovateľka preukázala splnenie všetkých hmotnoprávných podmienok týkajúcich sa náhrady škody.

4. Písomným podaním z 20. februára 2008 sťažovateľka žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť škodu 1 423 500 Sk (47 251,54 eur). Okresný súd zmenu žaloby pripustil uznesením z 28. februára 2008.

5. Okresný súd následne druhým rozsudkom č. k. 15C/241/2005-192 z 28. februára 2008 žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa vydania motorového vozidla, keď žalovanému uložil povinnosť vydať sťažovateľke motorové vozidlo do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť 30. apríla 2009. V časti týkajúcej sa náhrady škody žalobu zamietol.

6. V dôsledku odvolania sťažovateľky odvolací súd uznesením č. k. 7Co/183/2008-230 z 23. apríla 2009 rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Okresný súd uznesením č. k. 15C/24/2005-738 z 10. decembra 2013 pripustil zmenu žaloby v zmysle podania sťažovateľky. Tretím rozsudkom č. k. 15C/24/2005-778 z 23. januára 2014 súd žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

8. Na základe odvolania sťažovateľky odvolací súd uznesením č. k. 7Co/844/2014-817 z 29. decembra 2017 opätovne rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny záver vyslovený odvolacím súdom, že nevydanie vozidla na základe žiadosti sťažovateľky

z 15. novembra 2004 je nesprávnym postupom žalovaného v zmysle § 80 ods. 1 a 3 Trestného poriadku.

9. V poradí štvrtým rozsudkom č. k. 15C/24/2005-870 zo 14. marca 2019 okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke z titulu náhrady škody sumu 32 422 eur s prísl. a z titulu ušlého zisku 22 101,46 eur s prísl.

10. Na odvolanie žalovaného proti štvrtému rozsudku okresného súdu odvolací súd rozsudkom č. k. 7Co/165/2019-995 z 24. februára 2022 rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania náhrady škody (výrok I) potvrdil a v príslušenstve zmenil (výrok II), vo vzťahu k ušlému zisku žalobu zamietol (výrok III) a vo výroku o nároku na náhradu trov konania zmenil tak, že sťažovateľke priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 18 % (výrok IV). Výrokom V súd sťažovateľke priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania vo výške 18 %.

11. Proti výroku III, IV a V rozsudku krajského súdu č. k. 7Co/165/2019-995 z 24. februára 2022 sťažovateľka podala dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/100/2023 z 30. júna 2025 dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Na dovolanie žalovaného rozsudok krajského súdu z 24. februára 2022 vo výrokoch I, II, IV a V zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Nerozhodnutou tak zostáva žaloba v časti nároku sťažovateľky na náhradu škody a náhrady trov konania.

12. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 590/2025-15 zo 16. októbra 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

13. Krajský súd uznesením sp. zn. 7Co/54/2025 z 12. novembra 2025 ustanovil vo veci znalca z odvetvia odhad hodnoty cestných vozidiel.

14. Znalec doručil krajskému súdu vypracovaný znalecký posudok (dodatok k pôvodnému znaleckému posudku) 10. decembra 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

15. Sťažovateľka uvádza, že v jej prípade ide o právne a skutkovo jednoduchú vec a zdôrazňuje, že v konaní vystupovala vždy aktívne a aktívne sa domáhala i odstránenia prietahov v konaní sťažnosťou predsedovi krajského súdu.

16. Celková extrémna dĺžka trvania súdneho sporu na označených súdoch podľa názoru sťažovateľky výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a neospravedliteľným, neefektívnym a nesústredeným postupom súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu a dovolacieho súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným prietahom, čím boli porušené jej označené práva.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu, najvyššieho súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

17. Okresný súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr 1409/25 z 1. decembra 2025, ktorého súčasťou je i vyjadrenie zákonnej sudkyne a prehľad procesných úkonov v napadnutom konaní. K sťažnosti uviedol, že vec od podania trvá dlhšie ako iné civilné spory, značnú časť doby sa však vec nachádzala na odvolacom a dovolacom súde. Uvedomuje si, že na okresnom súde bola vec aj počas obdobia, ku ktorému sa podrobnejšie vyjadriť nevie. Zjavne prebiehalo dokazovanie, či však s priet'ahmi, nevie posúdiť. Predseda okresného súdu poukázal na spisovú rozsiahlosť, zmenu petitu, zmenu žalovaného a opakované rozhodnutia súdov.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

18. Krajský súd k ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol, že spor považuje za skutkovo zložitý, keďže napriek rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti vydania motorového vozidla rozsudkom z 28. februára 2008 prebiehalo konanie o náhradu škody (skutočná škoda spôsobená znehodnotením motorového vozidla a ušlý zisk spôsobený nemožnosťou užívať vozidlo na podnikateľské účely), pričom v tejto časti nároku sťažovateľka niekoľkokrát menila petit a tiež došlo k zmene subjektu na strane žalovaného. K určení výšky škody na motorovom vozidle došlo znaleckým posudkom z 12. júna 2009 a k určení výšky ušlého zisku odborným vyjadrením z 10. decembra 2012.

19. Podľa názoru krajského súdu čiastočne boli priet'ahy spôsobené aj sťažovateľkou, keďže opakovane (5 x) žiadala o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti jej právneho zástupcu a z ďalších dôvodov na jej strane (3 x). Ako nedôvodné boli posúdené aj námietka zaujatosti zákonného sudcu na súde prvej inštancie a návrh na prikázanie veci inému súde z dôvodu vhodnosti.

20. Krajský súd zastáva názor, že priet'ahy boli spôsobené predovšetkým tým, že súd prvej inštancie tretím rozsudkom z 23. januára 2014 žalobu zamietol a nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený uznesením č. k. 7Co/183/2008-230 z 23. apríla 2009. Krajský súd uznáva, že čiastočne prispel k priet'ahom, keď mu daná vec bola predložená na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie z 23. januára 2014, pričom spis mu bol predložený 28. novembra 2014 a odvolací súd rozhodol uznesením z 29. decembra 2017. Zároveň však poukázal na to, že v období rokov 2015 až 2017 bol na krajskom súde vysoký nápad vecí, čo predstavovalo značnú zaťaženosť senátu „7Co“.

III.3. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

21. Najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že o dovolaniach strán sporu proti odvolaciemu rozsudku č. k. 7Co/165/2019-995 z 24. februára 2022 rozhodol 30. júna 2025 (vec napadla 12. júna 2023) a následne vrátil spis krajskému súde na opätovné rozhodnutie. V čase podania ústavnej sťažnosti (8. septembra 2025) krajský súd konal vo veci sťažovateľky znova a najvyšší súd už nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti ponecháva na posúdení ústavnému súde.

III.4. Replika sťažovateľky:

22. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že neurčité vyjadrenia okresného súdu nie sú spôsobilé účinne spochybníť jej tvrdenia vo vzťahu k zavineným priet'ahom zo strany súdu prvej inštancie ani vo vzťahu k výške požadovaného finančného zadost'učinenia, práve naopak. Uviedla, že samotný rozsah dokazovania nemôže legitimizovať stav, keď konanie trvá viac ako dve desaťročia. Nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu a opakované rušenie rozhodnutí predstavujú okolnosti, ktoré je potrebné plne pričítať na ťarchu súdu prvej inštancie. Podstatná časť priet'ahov podľa sťažovateľky vznikla tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu, čo viedlo k opätovnému rušeniu rozhodnutí a vracaniu vecí odvolacím súdom. Takýto postup je nutné považovať za priet'ahy spôsobené výlučne činnosťou súdu.

23. Sťažovateľka poukazuje na to, že opakované (štvornásobné) rušenie rozhodnutí nižších stupňov svedčí o systémovej neefektívnosti ich činnosti, nie o zneužívaní práv z jej strany. Vracanie vecí medzi súdnymi inštanciami vyššieho a nižšieho stupňa bez koncentrácie konania predstavuje typický prejav nesústredeného výkonu súdnictva, ktorý objektívne predlžuje konanie, bez ohľadu na vecnú správnosť vyslovených právnych záverov.

24. V situácii, keď celé konanie trvá dve desaťročia, sa podľa sťažovateľky i od dovolacieho súdu očakáva zvýšená procesná efektívnosť. Aj táto fáza konania (2 roky) preto prispela k ďalšiemu prehlbovaniu právnej neistoty sťažovateľky.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľky tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti a neefektívnej činnosti všeobecných súdov došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných priet'ahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania je neprimeraná, odôvodňujúca vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

27. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitnosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

28. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva tiež to, že v prípade extrémnych priet'ahov (priet'ahy, ktoré možno počítat' v desiatkach rokov) už uvedené faktory strácajú význam, pretože ani právne

či skutkovo najnáročnejšie spory nesmú trvať takú dlhú dobu, ktorá už predstavuje podstatnú časť ľudského života. Ústavný súd už mnohokrát vyslovil, že „oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“ (pozri nález sp. zn. II. ÚS 17/2019, bod 32 a tam citované rozhodnutia) a že dĺžka konania počítaná v desiatkach rokov je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a už sama osebe je spôsobilým dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva účastníka takého konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 52/01, I. ÚS 582/2015, III. ÚS 169/2017, II. ÚS 17/2019).

29. Európsky súd pre ľudské práva v obdobných prípadoch konštatoval, že vo výnimočných prípadoch môže byť príliš dlhé trvanie súdneho konania považované za zásah do práva na prístup k súdu a neodôvodnená absencia konečného rozhodnutia počas obzvlášť dlhého obdobia môže predstavovať až odmietnutie spravodlivosti (rozsudok vo veci Vassilios Athanasiou a ďalší proti Grécku z 21. 12. 2010, č. 50973/08, § 52).

30. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu zistil, že konanie v uvedenej veci začalo podaním žaloby 5. januára 2005, v poradí štvrtý rozsudok okresného súdu je v súčasnosti napadnutý odvolaním, o ktorom nie je v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne rozhodnuté a konanie tak nie je ani po 21 rokoch právoplatne skončené. Predmetnú dĺžku konania je možné považovať už *prima facie* za extrémnu a za absolútne ústavne neakceptovateľnú a neobhájiteľnú a sama osebe je dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to bez potreby bližšieho skúmania konkrétneho priebehu konania. Vzhľadom na takúto extrémnu dĺžku konania nepovažoval za potrebné hodnotiť ani štandardné východiskové kritériá pre posúdenie toho, či v danom prípade došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. K predĺženiu konania prispel samotný okresný súd okrem iného i tým, že jeho meritórne rozhodnutia boli opakovane rušené z dôvodu nerešpektovania záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, ako aj krajský súd, ktorý zaťažil svoj procesný postup nečinnosťou v období r. 2015 až 2017 a tiež vadou zmätočnosti, pre ktorú dovolací súd zrušil jeho ostatné rozhodnutie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Uvedené svedčí o neefektívnom a nesústreďenom postupe okresného súdu a krajského súdu.

31. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia dospel k záveru, že postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prieťahov, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

32. Vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že dĺžku dovolacieho konania (2 roky) nepovažuje (vzhľadom na celkovú dĺžku konania) za optimálnu, zároveň však uvádza, že nie je ústavne neakceptovateľná. Pri prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že postup dovolacieho súdu nebol poznamenaný takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 5 tohto rozhodnutia).

V.

Príkaz konať vo veci a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

33. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd prikázal krajskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

34. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

35. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

36. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

37. Sťažovateľka si v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie od okresného súdu 6 500 eur, od krajského súdu 7 500 eur a od najvyššieho súdu 1 000 eur.

38. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

39. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy, nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu a krajského súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti posudzovanej veci, predovšetkým však ústavne neakceptovateľnú celkovú dĺžku napadnutého konania, ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie 6 000 eur sťažovateľke od okresného súdu a 3 000 eur od krajského súdu, za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku rozhodnutia). Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní najvyššieho súdu ústavnej sťažnosti nevyhovel, preto sťažovateľke nepriznal ani finančné zadosťučinenie.

40. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

VI. Trovy konania

41. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľke priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za repliku k stanoviskám súdov ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovala žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa z ústavnej sťažnosti, resp. z obsahu predloženého stanoviska okresného súdu. Vypočítaná náhrada trov sa podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšuje o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane, a predstavuje celkom sumu 949,17 eur (bod 4 výroku nálezu).

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú okresný súd a krajský súd povinné uhradiť spoločne a nerozdielne na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

**Peter Molnár
predseda senátu**